

РЕШЕНИЕ

№ 3316

гр. София, 16.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 15.04.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова

Цветанка Паунова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **648** по описа за **2022** година докладвано от съдия Маруся Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.285, ал.1, изр.2 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/, във вр. с глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба от Я. С. Х., изтърпяващ наказание „Лишаване от свобода“ в Затвора в [населено място], 6 група срещу Решение № 7167 от 01.12.2021г., постановено по адм. дело № 8016/ 2021г. по описа на Административен съд София - град, I отделение, 19 състав, с което е отхвърлен искът на касатора срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди за периода от 01.05.2021г. до 11.07.2021г. общо в размер на 2 500 лв.

Въведени са касационните основания по чл.209, т.3 АПК – неправилност на решението поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост. Твърди, че в хода на първоинстанционното производство не са допуснати поисканите от него свидетели. Искането до съда е за отмяна на решението и постановяване на решение по същество.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град, касаторът се явява лично и с адв. С.. Поддържа касационната жалба. Представя подробни писмени бележки.

Ответникът, Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, се представлява от юрк.

М., която оспорва жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, уведомена, се представлява от прокурор Ю., който изразява становище за основателност на касационната жалба.

Съдът, като провери служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, съответствието на решението със съществените процесуални правила и материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима. Подадена е в срока по чл.211 АПК от надлежна страна, за която съдебният акт е неблагоприятен.

Производството пред АССГ е образувано по предявения от Я. С. Х. иск срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ за присъждане на обезщетение за причинени неимуществени вреди в размер на 2 500 лв. за периода 01.05.2021г. до 11.07.2021г.

Съдът е установил от фактическа страна, че през периода на исковата претенция ищецът е пребивавал в Затвора С., където очевидно през определени периоди през лятото на 2021г. е имало проблеми с водата, свързани с понижено налягане, вследствие на завишена консумация.

За установяване на релевантните за спора факти съдът е събрал и гласни доказателства, чрез разпит на свидетелите Н. Н. П. и Б. П. А..

При горната фактическа обстановка, за да приеме исковата претенция за неоснователна и недоказана, съдът е приел, че ищецът не е бил поставен от ответника в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, изразяващи се в липса на условия за ползване на вода за хигиенни нужди изобщо през дълги периоди от време, нито, че са засегнати честта и достойнството му, в резултат на това.

Решението е правилно.

Материално-правна уредба на твърдяното право се съдържа в чл.284, ал.1 ЗИНЗС, който предвижда, че държавата отговаря за вредите, причинени на лишени от свобода и задържани под стража от специализираните органи по изпълнение на наказанията в резултат на нарушения на чл.3. Разпоредбата на чл.3 поставя изисквания към условията, при които се поставят осъдените лица и установява забраната осъдените и задържаните под стража да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко и унижително отношение.

Основателността на предявения иск предполага установяване на наличие на следните материално-правни предпоставки: 1) акт, действие и/или бездействие на специализираните органи по изпълнение на наказанията, с които се нарушава чл.3 от ЗИНЗС; 2) настъпила неимуществена вреда в правната сфера на ищеца в резултат на нарушението, която се предполага до доказване на противното по силата на оборимата презумпция, въведена с чл.284, ал.5 от ЗИНЗС и 3) причинна връзка между нарушението на чл.3 ЗИНЗС и настъпилия вредоносен резултат.

Деликтната отговорност на държавата не се презюмира от закона, поради което в тежест на ищеца /по аргумент от чл.154, ал.1 ГПК, вр. чл.144 АПК/ е да проведе главно и пълно доказване на осъществено нарушение на чл. 3 от страна на органите по чл.284, ал.1 ЗИНЗС. Доказването на настъпването на неимуществени вреди, за които нормата на чл.284, ал.5 ЗИНЗС е въвела оборима презумпция, не подлежи на главно доказване от ищеца, а на оборване от ответника по пътя на обратното доказване, което също следва да бъде пълно. Тази оборима презумпция се простира и върху третия

елемент на фактическия състав на деликтната отговорност – причинна връзка между нарушението на чл. 3 ЗИНЗС и настъпилия вредоносен резултат и това е така, доколкото нормата на чл.284, ал.5 ЗИНЗС изисква доказване единствено на нарушение на чл. 3 ЗИНЗС, за да се приеме настъпването на неимуществени вреди от това нарушение – „в случаите по ал.1 настъпването на имуществените вреди се предполага до доказване на противното“.

Споделят се изводите на АССГ, 19-ти състав, че по отношение на периода от 01.05.2021г. до 11.07.2021г. не се доказва по делото незаконосъобразно действие или бездействие на длъжностни лица при ответника, което да представлява нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС и съответно да е довело до претърпени неимуществени вреди от ищеца.

От събраните по делото доказателства и по-специално от разпита на свидетелите Н. П. и Б. А., се установява, че действително през процесния период, в Затвора [населено място], е имало проблем с водата и по-специално с налягането, като за отделни часови периоди налягането на вода е било слабо. Предвид показанията и на двамата свидетели, не е установена липсата изобщо на вода през дълги периоди от време, което да причини твърдените от ищеца вреди. Правилно, първоинстанционният съд е дал повече вяра на показанията на свидетеля А., предвид килията, в която е настанен. Същата е на последен етаж, за разлика от килията на ищеца и на свидетеля П., които са на втория, поради което напълно логично е, при св. А. да има повече вероятност от липса на вода, отколкото в помещението на ищеца, каквото обаче последният не твърди.

Както правилно е посочил АССГ 19-ти състав, не се доказва и твърдението за множество подадени от ЛС Х. за процесния период жалби. Тези изводи се потвърждават от събраните гласни доказателства чрез разпит на свидетелите.

Не се установява и бездействие от страна на администрацията на ГДИН по отношение на санитарните и хигиенните условия в помещението.

При тези данни обосновано първоинстанционният състав на АССГ е направил извода, че не може да се приеме, че Я. С. Х. е бил поставен в неблагоприятни условия в нарушение на чл.3 от ЗИНЗС, изразяващи се в неосигуряване на задоволителни битови и санитарно-хигиенни условия и по-специално пълната липсата на вода през посочения от него период.

В касационната жалба и писмените бележки жалбоподателят твърди, че решението е неправилно, като излага съображения за претърпени неимуществени вреди от условията, в които е бил поставен, през процесния период.

Неоснователни са и възраженията на касатора във връзка с недопуснати до разпит от първоинстанционния съд посочени от него свидетели. Видно от протокола от с.з. на 17.11.2021г., по делото са разпитани по един свидетел, посочен от всяка от страните и предвид обстоятелствата, за които същите са дали показания, правилно съдът е приел, че са напълно достатъчни. Следователно, недопускането на повече от двама свидетели за едно и също обстоятелство по преценка на съд, не води до каквото и да било процесуално нарушение, както твърди касатора.

По тези съображения, касационният състав намира, че не се установяват твърдените в жалбата нарушения на първоинстанционния съд, представляващи касационни основания за отмяна на решението по чл. 209, т. 3 от АПК, и жалбата следва да бъде отхвърлена, а постановено решение – оставено в сила.

Ответникът претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение, но въпреки

изхода на делото не му се следва такова. Настоящият касационен състав споделя довода на касатора за недължимост на юрисконсултско възнаграждение, предвид практиката на АССГ, че приложимата специална норма на чл.286, ал.2 ЗИНЗС не урежда изрично присъждане на юрисконсултско възнаграждение при отхвърляне на иска, в тежест на ответника.

Предвид горното и на основание чл. 222, ал. 1 от АПК, вр.чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ и чл. 284 от ЗИНЗС, Административен съд София - град, VI-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 7167 от 01.12.2021г., постановено по адм. дело № 8016/ 2021г. по описа на Административен съд София - град, I отделение, 19 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: